

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI

CENA PRENUMERATY: Miesięcznie z przesyłką pocztową miejscna 3 zł. 25 gr. Cena półrocznego numeru 10 groszy. Konto czekowe w Pocztovej Kasie Oszczędnościowej Nr. 6126.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Częstochowa, ul. P. Marji 52. Tel. 245. Skrz. pocz. 45
Redaktor lub jego zastępca przyjmują codziennie z wyjątkiem dni świątecznych od godz. 10—3 po poł.
Rekopisów nadesłanych redakcja nie zwraca.

CENY OGŁOSZEŃ: Za wiersz milimetrowy przed tekstem 50 gr. W tekście i nadesłane 40 gr., za tekstem 30 gr. Drobnie ogłoszenia wiersz napisowy 25 gr., każdy dalszy wiersz po 15 gr. Najtańsze ogł. drobne 2 zł. 1.50. Ogłoszenia zamiejscowe i natrymowałe 50 proc. drożej. Ogłoszenia zagraniczne 100 proc. drożej. W numerach świątecznych i niedzielnych ceny o 25 proc. droższe. Ogłoszenia skłonne, fantazyjne, cyfrowe i bilansowe o 50 proc. droższe.

TRUDNOŚCI POLITYCZNE NIEMIEC

Hitler ma mianować prezydenta Rzeszy. Rokowania o przedłużeniu mandatu Hindenburga. — Brünning przyjął program prawicy. — Odrzucony kompromis. — Sukces Hitlera.

Sprawa obsadzenia najwyższego w Niemczech stanowiska prezydenta Rzeszy kwestia przedłużenia wygasającego w maju mandatu Hindenburga znalazła się w ręku Adolfa Hitlera. Los Niemiec — w ręku największego ich demologa, który, mimo że dotąd nie posiada obywatelstwa niemieckiego — na oficjalne zaproszenie rządu Rzeszy przy jednym stole z Brüningiem i Grönerem decyduje o najważniejszych dla Niemiec sprawach.

Komunikaty austriackiego sztabu generalnego w czasie wojny wspominały często o „zwyckich walkach na naszych przesuniętych wstecz pozycjach”. Ten sam zwrot można zastosować do rzekomej walki, którą republika niemiecka i jej rząd toczą w obronie swego bytu w największym swoim narodowo-socjalistycznym wrogiem, który wysunął się na czoło prawicowego antyrepublikańskiego obozu w Niemczech.

Siedem lat temu zjednoczony obóz republikański Niemiec wysunął wspólnego kandydata na prezydenta w osobie kanclerza i przywódcy i centrum katolickiego, dr. Marxa. Hindenburg był kandydatem prawicy w drugim głosowaniu — i zwyciężył. Na stanowisku prezydenta Rzeszy starał się postępować poprawnie i lojalnie mimo że nie ukrywał swoich sympatii dla prawicy, zwłaszcza tej, która korzeniami tkwi w wilhelmowskich czasach. Trudno w każdym razie nazwać Hindenburga zdecydowanym zwolennikiem republiki Tolerował ją, jako jedynie dziś możliwą proryzyczną formę istnienia Niemiec. Mimo to obóz republikański walczył o przedłużenie jego mandatu, obawia się bowiem zwycięstwa przy wyborach, jeśli nie samego Hitlera, to kandydata z jego porąki.

Wpływ obozu prawicowego Hitlera i Hugenberga nie oznacza się jedynie w kwestiach personalnych. Wycisnął on swoje piętno na polityce zagranicznej Niemiec. Schowane zostały do lamusa hasła „porozumienia z dawnymi wrogami”, „wypełnienia warunków traktatów pokojowych”, o które walczył dotąd obóz republikański, w których obronie położyli życie Erzberger i Rathenau i w znacznym stopniu Stresemann, którego wtrąciły do grobu gwałtowne ataki prawicy.

Dziś hasła Hitlera i Hugenbergów — „ani grosza odszkodowań”, „uzbrojenie Niemiec na nowo”, „szybka i bezwzględna rewizja traktatów” — są oficjalnymi hasłami Niemiec. Ostatnie deklaracje Brüninga są wiernym echem wygłaszanych oddawna poglądów Hugenbergów i dr. Schachta, byłego prezydenta Banku Rzeszy i męża zaufania prawicy. Słowa Brüninga o przekreśleniu odszkodowań, aby móc spłacić zobowiązania prywatne Niemiec, są niemal dosłownym powtórzeniem słów wywiadu Hitlera z dziennikarzami anglosaskimi.

Trudno wobec tego dziwić się, że szef radykałów francuskich, Herriot, podkreśla, iż Niemcy, negując zobowiązania przy jęte dobrowolnie na podstawie planu Younga, gotowe uczynić to samo ze swoimi zobowiązaniami prywatnymi, które pozwoliły im wybudować potężną warsztaty pracy na przyszłość.

Niemiecki obóz republikański nie chce walki, obawia się jej wyniku. Dlatego kryje się w cieniu Hindenburga, dawnego kandydata prawicy, za którego poparcie prawica żąda dziś odszkodowań politycznych Hindenburg zgadza się na przedłużenie swego mandatu jedynie na mocy ustawy,

uchwalonej w Reichstagu głosami wszystkich stronnictw niemieckich, z wyjątkiem jedynie komunistów. Nie chce stanąć do nowej walki wyborczej. Chce uniknąć starcia z dawnymi przeciwnikami z prawicy. Poparcie Hitlera jest tu niezbędne. Hitler stał się arbitrem, który decyduje o osobie przyszłego prezydenta Rzeszy.

Za cenę zrezygnowania z walki wyborczej o fotel prezydenta zażądał Hitler legalizacji partii narodowo-socjalistycznej a przedewszystkiem nowych wyborów do Reichstagu, któreby położyły kres rządowi Brüninga i decydującego wpływu na rząd w Prusiech. Jednym słowem żąda odnawienia sobie władzy, narazie w ramach konstytucji. Ale nawet ten kompromis, tak ciężki i niebezpieczny dla republiki, nie

doszedł do skutku.

Rożagatowane masy hitlerowskie chcą walki, a nie układów. Hugenberg, niezadowolony z drugoplanowej roli, którą obecnie odgrywa, postanowił się oderwać i wystąpił przeciw kompromisowi. Uchwala Reichstagu w sprawie przedłużenia mandatu Hindenburga, została w ten sposób uniemożliwiona. Mówi się o tem, jakoby stronnictwa prawicowe, dziwnym trafem występujące w tej sprawie w obronie przepisów konstytucji, miały przy plebiscycie zrezygnować z odrębnych kandydatów i głosować na Hindenburga. Ale czy starzy marszałek przejdzie do porządku nad dotychczasowymi swymi zastrzeżeniami?

W każdym razie Hitler wychodzi z tych rokowań ze wzmocnionym autorytetem, jako ten, w którego ręce oddano decyzję o losach Niemiec. A stanowisko Brüninga, który wbrew ostrzeżeniom republikańców wdał się w niebezpieczne rokowania ze swoim wrogiem, stało się niewatpliwie niełatwem do utrzymania. W. J.

Mussolini przeciw Ameryce

Domaga się utworzenia frontu angielsko-francusko-włoskiego i umorzenia długów wojennych.

Rzym. — Mussolini w drugim artykule, zamieszczonym w „Popolo d'Italia”, kontynuuje swą kampanję przeciw reparacjom i długom wojennym, przyczem tym razem główny nacisk kładzie na sprawę długów międzysojuszniczych w Stanach Zjednoczonych.

Mussolini domaga się jednolitego frontu angielsko-francusko-włoskiego przeciw Stanom Zjednoczonym, które posiadają klucz do sytuacji reparacyjnej. Sta-

ny Zjednoczone nie powinny dopuścić do tego, aby wobec potłomności uchodzily za jedynego wyzyskiwacza skutków wojny.

Przez wielki gest rezygnacji z długów wojennych, Stany Zjednoczone umożliwiłyby załatwienie sprawy reparacji. Nadszedł czas, aby wszystkie państwa, trapiące kryzysem gospodarczym, rozpoczęły wspólną akcję, mającą na celu odpisanie długów wojennych.

Nowy kodeks karny w Sejmie

Pos. Nowodworski i pos. Trąmpczyński przeciw utrudnieniom w poszukiwaniu sprawiedliwości.

Warszawa. — Wczorajsze wielogodzinne posiedzenie Sejmu poświęcone było rozpatrywaniu rządowego projektu nowelizującego kodeks postępowania karnego. Projekt ten skraca termin dostarczenia nowych dowodów przez strony do 7 dni, komisja zaś przedłużyła go do 14 dni, i dozwala na odczytanie zeznań świadków bez osobistego ich stawiania się, co ma na celu zmniejszenie kosztów i skrócenie postępowania.

Nowela spotkała się z rzeczową, ale surową krytyką posłów opozycyjnych, a podnoszone zarzuty najtrafniej ujął poseł Nowodworski z Klubu Narodowego.

Zastrzegając się, że do rozważania tej kwestii nie przystępuje z punktu widzenia politycznego, p. Nowodworski stwierdza, że kodeks postępowania karnego nie ma szczęścia. Komisja Kodyfikacyjna przesłała swój projekt Ministerstwu

Sprawiedliwości, to zaś poczyniło w nim liczne zmiany i poprawki, niektóre może nawet słuszne, ale nieuwzględnione z całą pewnością i wskutek tego zamiast logicznej konstrukcji otrzymano budynek z balkonikami. Mówca uważa, że należało jeszcze zaczekać z nowelizacją zamiast dokonywać łataniny. Krytykuje zwłaszcza ustalenie terminu danego oskarżonym dla przedstawienia nowych dowodów, stwierdzając, że termin 7-dniowy znany był tylko w ustawie rosyjskiej, teoria zaś potępia wszelkie terminy, bo chodzi przecież o ustalenie prawdy obiektywnej. Komisja Prawnicza zgłosiła wprawdzie ten przepis, rozszerzając termin do 14-tu dni i przewidując możliwość przekroczenia go, ale tem samem obalila samą zasadę terminu. Poczóż więc było go wprowadzać. Rażącym jest również wprowadzenie nierówności w możliwości

Nuncjusz w Pradze. Monsignore Pietro Ciriaci, którego podobiznę zamieszczamy powyżej.

uzyskania wymiaru sprawiedliwości przez uzależnienie jej od tego, czy ktoś ma w kieszeni 20 zł. na kosztą, czy nie. Z tych względów Klub Narod. nie może poprzeć wniosków większości.

Pos. Trąmpczyński (Klub Nar.) poruszył tylko jedną kwestję, a mianowicie, że od czasu zaprowadzenia nowego kodeksu wdał się dziwny zwyczaj w konkluzjach, nie będących wyrokami, a doręczanych na piśmie, nie umieszcza się nazwisk sędziów. Jestem prawnikiem przeszło 50 lat, mówi p. Trąmpczyński, a nie slyszalem nigdzie o podobnej praktyce. Oskarżony ma prawo wiedzieć, kto go sądził. Może ktoś powie, że nie trzeba na to osobnego przepisu, że to się rozumie samo przez się. Gdy będziemy mieli rozsądnego ministra sprawiedliwości, to on sam może to zrobić. Teraz jeszcze nie jesteśmy w tej sytuacji. Związczą wobec figi z Konstytucją, które przeżywalismy, nie możemy mieć zaufania na przyszłość. Panowie, którzy tak bez słowa argumentu przegłosowaliście na Komisji moją poprawkę, jesteście zanadto pewni tego, że nie będzie kiedyś oskarżonymi.

(Głos na lewicy: — Prędzej, niż się zdaje).

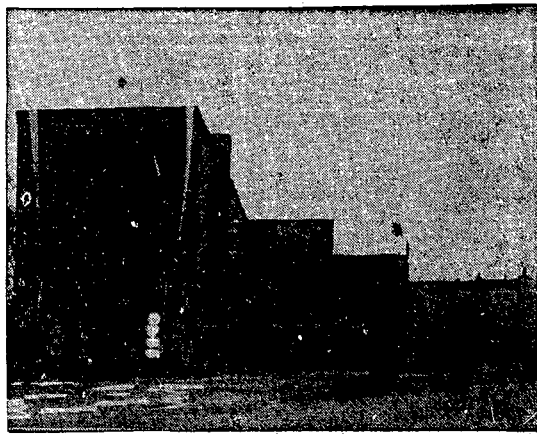
Pos. Trąmpczyński: Świat się kręci, może nadejść chwila, że nie będzie można w ten sposób rządzić. Wynikiem tej praktyki jest nie tylko niechulstwo, ale odbija się ona fatalnie na samym wymiarze sprawiedliwości.

Wiem dobrze, że do jutra nie wolno mówić o procesie brzeskim, to jest o tych 11-tu oskarżonych. Chcę mówić tylko o takim, którego sprawa jest załatwiona, a którego traktowanie przez wymiar sprawiedliwości było jednym skandalem, to jest o b. naszym koledze Aleksandrze Dębskim.

Dnia 9-go września został on aresztowany pod zarzutem, że brał udział w Kongresie krakowskim. Oświadczył on zaraz sędziemu Demantowi, że to nieprawda i zalił się na dalsze trzymanie go w śledztwie. Otrzymał on rezolucję taką, jaką podobno i inni, że areszt śledczy będzie nadal utrzymany. To było zupełnie bezprawne, gdyż nie było poszlak popełnienia zbrodni, ani żadnych danych, że może on chcieć uciec, albo zatrzeć ślady przestępstwa. Kto wydał taką konkluzję, nie wiemy dotychczas. Zakazano sekretarjatu sądu powiedzieć, kto wydał orzeczenie.

(Głosy: „Sędzia ten nie szuka rozgłosu”, „Nieznanzi sprawcy”).

Pos. Trąmpczyński: To jest samo niechlujstwo, to jest perfidia, jeżeli ktoś rozprządza, żeby oskarżony nie dowiedział się, kto wydał orzeczenie. Ja nie ostatni raz o tem mówię. Nie spekuluję na to, żeby Pánów przekonać, chociaż w duszy musicie mi przyznać, że przepis

Poswięcenie nowego domu Z. U. P. U. w Warszawie.

W stolicy odbyło się uroczyste poświęcenie nowowbudowanego gmachu przy zbiegu ulic Czerniakowskiej i Rozbrat-siedziby Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych.

